

— Ехъ, учителитѣ трѣбва да бждатѣ идеалисти! Да изпълнимъ дълга си къмъ родъ и Родина!

Това бѣха последнитѣ думи при последната ни раздѣла съ Йордана. А той преди да стане писателъ, бѣше — народенъ учителъ.

Изпълниха се пророческитѣ думи на нашия старъ преподавателъ Ив. Грозевъ.

Йорданъ Йовковъ стана великъ български писателъ и великъ майсторъ на българското слово. Но той умрѣ и като великъ българинъ съ своята скромность и безкористие. Сякашъ бѣ поставилъ за девизъ въ живота си: „Нищо за себе си, всичко за Родината!“

Този споменъ на Андрей Сарафовъ отразява общото настроение на всички съученици отъ нашия класъ и съчетава правдивостта съ красотата.

Когато ние се събрахме около своитѣ учители, четири десетилѣтия следъ завършването на гимназията, ние потърсихме изчезналитѣ наши другари. Единъ отъ най-близкитѣ на сърдцата на всички бѣше Йорданъ Йовковъ. Ние установихме сжщо, че сме загубили презъ войнитѣ четирима съкласници — Василъ попъ Ивановъ — убитъ въ балканската война, Генчо Влайковъ, убитъ въ 1915 година, Светополкъ Филовъ, починалъ като офицеръ около сжщото време и Никола Матеевъ, намѣрилъ своята мъченическа смъртъ като пленникъ на островъ Трикери. А всички ние бѣхме 31 съкласници . . .